

PŘÍBĚH ČARODĚJNICTVÍ

Chris Colfer

AUTOR BESTSELLERU ZEMĚ PŘÍBĚHŮ

Příběh čarodějnictví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chris Colfer

Příběh čarodějnictví – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PŘÍBĚH ČARODĚJNICTVÍ

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

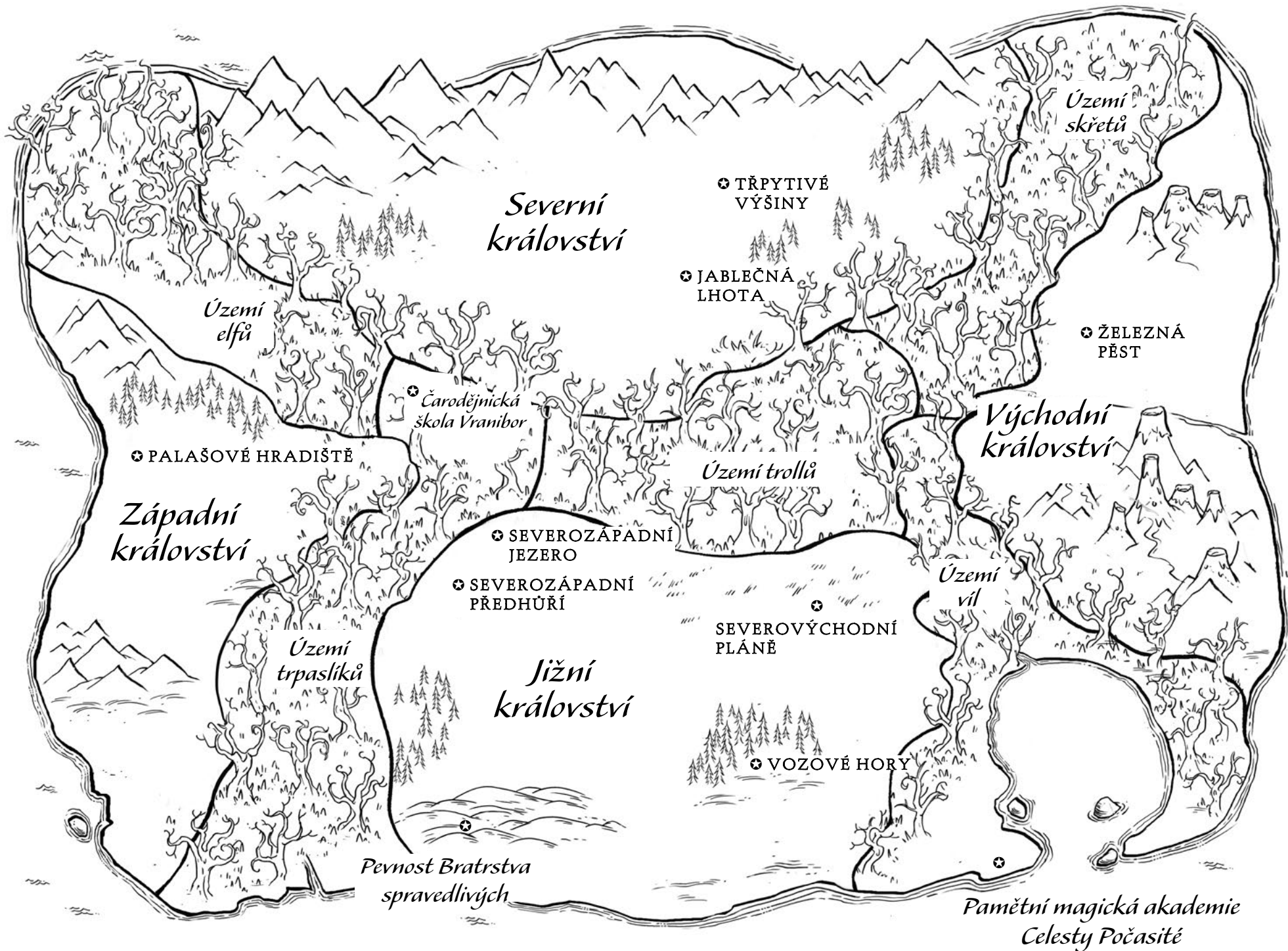
Přeložila Veronika Volhejnová

FRAGMENT

*Všem terapeutům, obhájcům
a průkopníkům v oblasti duševního zdraví.*

Díky za to, že šíříte světlo.

*A všem nezbytným pracovníkům,
kteří v nedávné době změnili definici slova hrdinství.*

PROLOG

NÁVRAT SPRAVEDLIVÝCH

Začalo to uprostřed noci, když svět spal. Jen co lampy na ulicích pohasly a všechny lucerny v Jižním království potměly, stovky mužů po celé zemi – přesně tři sta třicet tři – ve stejné chvíli vyšly z domu.

Tuto podivnou činnost nikdo nenaplánoval a nenazkoušel. Muži spolu o ní nikdy nemluvili a dokonce ani nevěděli, kdo jsou ostatní účastníci. Pocházeli z různých míst, různých rodin a různých společenských vrstev, ale potají je spojoval jeden zlý záměr. A tento záměr je dnes po dlouhé pauze znovu povolal do akce.

Každý z mužů vyšel do noci v neposkvrněném stříbrném rouchu, které v měsíčním světle skoro zářilo. Přes hlavu měli všichni stejné stříbrné masky se dvěma štěrbinami, které chránily všechno kromě očí, a na hrudi se jim hrdě vzpínal divoký bílý vlk. Ve

zlověstných uniformách se podobali spíš duchům než lidem a v mnoha ohledech také duchy *byli*.

Koneckonců, bylo to už několik set let, co se Bratrstvo spravedlivých sešlo naposledy.

Muži vyšli z domova a zamířili tmou všichni na stejné místo. Šli pěšky a tak tiše, že jejich nohy nevydaly jediný zvuk. Když nechali svá města a vesnice daleko za sebou a byli si jistí, že je nikdo nesleduje, zažehli pochodně, aby si posvítili. Na dlážděných silnicích se ale dlouho nezdrželi. Jejich cíl ležel daleko mimo dosah jakékoliv vyšlapané cesty a nenašli byste ho ani na žádné z dochovaných map.

Členové Bratrstva procházeli nezmapovaným územím, kráčeli přes travnaté kopečky, dusali bahnitými poli a brodili se mělkými říčkami. Mířili na místo, kde nikdy nebyli, nikdy ho neviděli na vlastní oči, ale pokyny k cestě měli v sobě zaryté tak hluboko, že každý strom a kámen, který míjeli, jim připadal známý jako vzpomínka.

Někteří muži museli ujít delší vzdálenost než jiní, někteří kráčeli rychleji a někteří pomaleji, ale dvě hodiny po půlnoci se první z tří set třiceti tří poutníků dostali až na místo. A to vypadalo přesně tak, jak čekali.

V nejjižnějším cípu Jižního království, pod skalnatou horou na břehu Jižního moře, stály trosky dávno zapomenuté pevnosti. Z dálky vypadala jako mrtvola obrovského tvora, kterého vyplavilo moře. Měla rozeklané kamenné zdi, těžce popraskané a otlučené. K nebi se tyčilo pět rozpadajících se věží jako prsty kostnaté ruky. Ostré kamenné hroty se skláněly nad padacím mostem jako zuby obří tlamy.

Do pevnosti nev kročila živá duše přes šest set let – dokonce i rackové kroužící v nočním vánku se jí vyhýbali – ale i přes svůj strašidelný vzhled byla pro Bratrstvo spravedlivých posvátná. Tady se zrodil jejich klan, stál tu chrám jejich víry a během doby,

kdy svou filozofii spravedlivých vtiskovali celému království, tu měli i své velitelství.

Postupně Bratrstvo dokázalo filozofii spravedlivých prosadit tak účinně, že svou operační základnu už nepotřebovalo. Tehdy zabednilo svou milovanou pevnost, pověsilo uniformy na hřebík a vytratilo se do stínů. Během času se jeho existence začala považovat za pouhé pověsti, z pověstí se stal mýtus a mýtus byl málem zapomenut. Po celá staletí, generaci za generací, Bratrstvo odpočívalo tiše v ústraní a užívalo si, jak jejich předkové dokonale zformovali Jižní království – a jeho prostřednictvím celý svět.

Ale svět se měnil. A čas, kdy Bratrstvo mlčelo, se nachýlil ke konci.

Během dne se ve vesnicích a městech Jižního království objevily stříbrné vlaječky s obrázkem bílého vlka. Byly nenápadné a většina obyvatel si jich ani nevšimla, ale těchto tři sta třiatřicet mužů si z nich přečetlo jednoznačnou zprávu: *Je čas, aby se Bratrstvo spravedlivých navrátilo*. A proto v noci, když jejich manželky a děti usnuly, muži tiše vytáhli uniformy ze skryše, přehodili přes sebe stříbrná roucha, zakryli si tváře stříbrnými maskami a vyrazili z domovů na jih k pevnosti. První, kteří se dostali na místo, zaujali postavení na padacím mostě a střežili vchod. Jak se postupně objevovali ostatní členové klanu, jeden po druhém se zastavili, a než jim bylo dovoleno vstoupit, odříkali prastaré heslo:

„Nic nemůže ujítí třístatřiatřicítí!“

Když byli členové Bratrstva vpuštěni dovnitř, shromáždili se na velickém nádvoří v samém středu pevnosti. Stáli tam v naprostém tichu a čekali na ostatní. S nesmírnou zvědavostí si prohlíželi jeden druhého – nikdo z nich dosud jiného člena klanu neviděl. Přemýšleli o tom, jestli poznávají některé z těch očí vykukujících štěrbínami v maskách, neodvažovali se ale ptát. Prvním pravidlem Bratrstva spravedlivých bylo nikdy neprozradit svou identitu,

zvlášť ne sobě navzájem. Byli přesvědčeni, že úspěšná tajná společnost musí utajit i každého svého člena.

Pět hodin po půlnoci bylo konečně na místě všech tři sta třicet tři členů. Na nejvyšší věž vystoupal stříbrný prapor s obrazem bílého vlka, aby ohlásil oficiální návrat Bratrstva. Po vztyčení vlajky Nejvyšší komandér klanu dal najevo své postavení tím, že si posadil na hlavu korunu s ostrými kovovými bodci. Muži se svému veliteli uklonili. Ten vystoupil na kamenné pódium, kde ho mohlo všech 332 zbylých párů očí dobře sledovat.

„Vítejte, bratři,“ řekl Nejvyšší komandér a rozpráhl paže. „Je to nádherný pohled, všechny vás tu dnes vidět. Podobné shromáždění se nekonalo více než šest set let a naši předkové by se radovali, kdyby viděli, jak Bratrstvo přečkalo zkoušku času. Po celé generace se zásady a zodpovědnost tohoto Bratrstva předávaly z otce na nejstaršího syna ve třech stech třiatřiceti nejlepších rodinách Jižního království. My všichni jsme u smrtelného lože svého otce přísahali, že celou svou existenci – v tomto životě i po něm – odevzdáme ochraně a prosazování naší filozofie spravedlivých.“

Nejvyšší komandér shromážděným pokynul a oni procítěně a jako jeden muž odříkali hlavní myšlenku filozofie spravedlivých:

„Lidstvo má vládnout světu, muž má vládnout lidstvu.“

„Je to tak,“ kývl Nejvyšší komandér. „Naše filozofie není jen názor, je to *přirozený řád světa*. Lidstvo je nejsilnější a nejmoudřejší rasa, která kdy na této planetě existovala. Naším úkolem je vládnout a tato vláda je klíčem k samotnému přežití. Bez lidí, jako jsme my, by se civilizace zhroutila a svět by se vrátil k chaosu primitivních dob.“

Po tisíce let toto Bratrstvo bojovalo s temnými a zvrácenými silami, které ohrožují přirozený řád. Naši předkové neúnavně pracovali, aby lidstvu zajistili nadřazenost, která mu náleží. Dest-

bilizovali komunity trollů, skřetů, elfů, trpaslíků a obrů, aby se mluvící tvorové nemohli zorganizovat a zaútočit na nás. Odepřeli ženám vzdělání a příležitosti, aby zabránili slabšímu pohlaví dostat se k moci. A co je nejdůležitější – naši předkové byli první, kdo bojoval proti rouhání zvanému *magie* a odstranil hříšníky, kteří ho provozovali.“

Členové klanu zvedli pochodně vysoko nad hlavu a jásotem oslavili hrdinské činy svých předků.

„Před šesti stoletími Bratrstvo dosáhlo svého dosud největšího úspěchu,“ pokračoval Nejvyšší komandér. „Naši předkové provedli dokonale promyšlený plán a dosadili na trůn Jižního království krále Šampiona I. Pak mladého krále obklopili radou Nejvyšších soudců, kteří byli pod kontrolou Bratrstva. Brzo se stala filozofie spravedlivých základem nejmocnějšího království na zemi. Mluvící tvorové ztratili všechna práva a byli vyloučeni ze společnosti. Ženám bylo zákonem zakázáno číst knihy a magie se stala zločinem trestaným smrtí. Šest úžasných století vládlo lidstvo bez opozice. Filozofie spravedlivých byla v bezpečí. Naše Bratrstvo se mohlo pozvolna vytratit do stínu a užít si dlouhé období klidu.“

Ale nic netrvá věčně. Bratrstvo se dnes znovu schází, protože se objevila nová, až dosud nepředstavitelná hrozba. A tu musíme *okamžitě* zlikvidovat.“

Nejvyšší komandér luskl prsty a dva členové klanu vyběhli z nádvoří. Za chvíli se vrátili s velkým obrazem a postavili ho na kamenné pódium vedle svého velitele. Byl to portrét krásné mladé ženy s jasně modrýma očima a světle hnědými vlasy. Její oblečení se třpytilo a dlouhý cop zdobily bílé květy. Měla sice laskavý úsměv, který by rozehrál i to nejchladnější srdce, ale zároveň v ní bylo něco, co Bratrstvo znervózňovalo.

„Ale vždyť je to jen *malá holka*,“ prohlásil někdo vzadu. „Co je na ní tak děsivého?“

„To není jen tak *nějaká* holka,“ opravil ho jiný muž vepředu.
„To je *ona* – že ano? Ta, které lidé říkají *Kmotřička víla!*“

„Nenechte se zmýlit, bratři, tahle mladá žena je nebezpečná,“ varoval Nejvyšší komandér. „Pod těmi květy a veselým úsměvem se nachází největší hrozba, s jakou se Bratrstvo spravedlivých kdy setkalo. Právě teď tento netvor – tato *holka* – ničí všechno, co naši předkové vytvořili!“

Nádvořím přeběhla vlna nervózního mumlání. Vystoupil jiný muž a oslovil znervóznělý klan.

„O *Kmotřičce víle* toho vím poměrně dost,“ prohlásil. „Ve skutečnosti se jmenuje *Brystal Vždyzelená* a pochází z *Vozových Hor*. Loni byla zatčena pro *ženskou gramotnost a provozování magie*. Měla být za své zločiny popravena, ale díky svému otci, soudci *Vždyzelenému*, byla nakonec ušetřena. Soudce využil svých konexí, aby popravu nechal zmírnit na nucené práce ve *Šněrovdle*, nápravném ústavu pro problémové dívky. *Brystal Vždyzelená* tam ale zůstala pouze dva týdny a pak unikla. Prchla do jihovýchodní části *Pomezí* a připojila se k *dábelskému společenství víl!* Od té doby tam zdokonalovala své bezbožné schopnosti spolu s ostatními sobě podobnými pohankami.“

„Řekl bych, že její schopnosti už jsou teď mnohem rozvinutější,“ skočil mu do řeči Nejvyšší komandér. „V nedávné době *Brystal Vždyzelená* kouzlem přiměla krále *Šampiona XIV.*, aby změnil zákony *Jižního království!* *Pomezí* bylo rozděleno na jednotlivá území, aby mluvící tvorové i víly měli každý svůj domov. Ženy dostaly povolení číst a vzdělávat se! Ale co je nejhorší, *Brystal Vždyzelená* zařídila celosvětovou *legalizaci magie!* V podstatě přes noc se všechny stopy po *Filozofii spravedlnosti* z ústavy *Jižního království* ztratily!“

Ale tím hrůzovláda *Brystal Vždyzelené* nekončí, bratři. Mezi tím otevřela na území víl dokonce školu té zvrácené magie a vyzvala všechny členy magického společenství, aby se tam nastěhovali

a rozvíjeli své nepřirozené schopnosti spolu s ní. Když Brystal Vzdyzelená neučí, cestuje po královstvích spolu se skupinou barevných degenerátů známou jako Rada víl. Okouzlili a podmanili si celý svět. Tvrdí, že pomáhají a léčí ty, kdo to potřebují, ale naše Bratrstvo tím oklamat nedokážou. Cílem magického společenství je totéž co před šesti sty lety: *omámit svět čarodějnictvím a zotročit lidskou rasu.*“

Členové Bratrstva vykřikli tak hlasitě, že se stará pevnost roztrásla.

„Komandére, obávám se, že jsme přišli pozdě,“ namítl někdo v davu. „Od té doby, co se objevila Rada víl, začali lidé mít magii rádi. Slyšel jsem lidi mluvit o tom, jak překvapivé přínosy její legalizace má. Nemoci a neduhy jsou prý na ústupu díky novým elixírům a lektvarům, které se teď prodávají v apatykách. Zemědělství se prý daří líp než kdy dřív, protože kouzla chrání úrodu před námrazou a hmyzem. A oblíbě kouzelného zboží lidé přičítají i vzrůst ekonomiky. Každý člověk chce kočár, který sám jezdí, každá žena chce koště, které samo mete, každé dítě chce houpačku, která se sama houpá.“

„A pokud jde o další dodatky, i tam se začíná názor veřejnosti měnit,“ ujal se slova jiný muž v davu. „Většinou Jižního království se *docela líbí* změny, které král Šampion v ústavě udělal. To, že ženy smějí číst a vzdělávat se, prý pozvedlo debaty ve školách na vyšší úroveň a studenti kteréhokoli pohlaví se učí uvažovat netradičně. Rozdělení Pomezí prý způsobilo, že mluvící tvorové se chovají civilizovaněji a cestování i obchod mezi královstvími je mnohem bezpečnější než dříve. Obecně se dá říct, že lidé považují legalizaci magie za začátek nového věku prosperity a diví se, proč k němu nedošlo dříve.“

„*Ta jejich prosperita je jen fasáda!*“ rozkřikl se Nejvyšší komandér. „Hortenzie sice krásně vypadá a příjemně voní, ale když ji polknete, je stejně *jedovatá!* Když nevrátíme filozofii spravedlivých

její právoplatné místo, začne náš svět zahnívat zevnitř! Příliš mnoho diplomacie nás *oslabí*, příliš rovnosti zabije *iniciativu*, příliš magie z nás udělá *neschopné lenochy*. Magická komunita nad námi bude dominovat, přirozený řád se rozpadne a bude následovat naprostý chaos!“

„Ale jak filozofii spravedlivých navrátíme její místo?“ zeptal se někdo. „Král Šampion je pod vlivem Brystal Vždyzelené – a zákon může změnit jen on!“

„Ne tak docela,“ zavrtěl hlavou Nejvyšší komandér. „Může ho změnit jen král, to ano. Ale nemusí to nutně být *tenhle* král!“

Podle toho, jak se mu na obličejí nakrčila maska, si Bratrstvo domyslelo, že se usmívá.

„A teď konečně dobrá zpráva,“ pokračoval pak. „Králi Šampionovi XIV. je osmdesát osm let, takže nebude trvat dlouho, než na trůn Jižního království usedne král nový. A shodou okolností je nám budoucí král velmi nakloněn. Respektuje přirozený řád, věří ve filozofii spravedlivých a stejně jako my se nenechal oklamat tím okázalým divadýlkem laskavosti, které předvádí Rada víl. Budoucí král už souhlasil, že zruší všechny dodatky zavedené králem Šampionem, pod jednou podmínkou: že ho jmenujeme novým velitelem našeho Bratrstva a budeme mu sloužit jako *Spravedlivému králi*.“

Členové Bratrstva nedokázali skrývat nadšení. Až do této chvíle si neuměli představit svět, ve kterém by velitel Bratrstva spravedlivých a vládce Jižního království byl jedna a táž osoba. Když této šance moudře využijí, může takový postup znovu upevnit filozofii spravedlivých po celé generace.

„A co magické společenství?“ zeptal se jiný člen Bratrstva. „Jsou teď silnější a oblíbenější než kdy dřív. Ti se proti novému králi určitě vzbouří nebo ho očarují stejně snadno jako toho starého.“

„Tak je musíme odstranit dřív, než nový král nastoupí na trůn,“ odpověděl Nejvyšší komandér.

„Ale jak?“ zeptal se kdosi.

„Tak, jako Bratrstvo téměř zlikvidovalo magické společenství před šesti sty lety. A věřte mi, bratři, že naši předkové byli vyzbrojeni něčím víc než jen *filozofií*.“

Nejvyšší komandér sestoupil z kamenného pódia a pak ho odklopil jako obrovité padací dveře. K překvapení Bratrstva se pod ním ukázala obrovská zbrojnice plná děl, mečů, kuší, kopí a řetězů. Bylo tam dost výzbroje i pro tisícíhlavou armádu, ale byly to zbraně, jaké nikdo z klanu ještě neviděl. Čepele, hlavice šípů, řetězy a dělové koule nebyly z železa nebo oceli, ale z jakéhosi černého kamene, který zářil a pableskoval, jako by měl v sobě uzavřený plamen. Nádvoří zalilo šarlatové světlo. Členové klanu na to fascinovaně hleděli.

„Je načase, aby Bratrstvo spravedlivých vyšlo ze stínu!“ prohlásil Nejvyšší komandér. „Musíme splnit přísahu, kterou jsme dali svým otcům, a zaútočit dřív, než se naši nepřátelé stihnou připravit. Společně s naším novým Spravedlivým králem ochráníme přirozený řád, obnovíme filozofii spravedlivých a zlikvidujeme magické společenství jednou provždy!“

Nejvyšší komandér vytáhl ze zbrojnice nabitou kuši a vypálil tři šípy na portrét Brystal Vždyzelené – jeden do hlavy a dva do srdce.

„A jako u každé jiné kolonie obtížného hmyzu musíme nejdříve *zabít jejich královnu*.“

KAPITOLA PRVNÍ

POŠKOZENÁ PŘEHRADA

Kromě úspěšného dřevařského průmyslu – a pár královských skandálů – proslavila Západní království nejvíc Západní přehrada v hlavním městě Palašové Hradiště. Byla přes tři sta metrů vysoká, vyrobená z více než pěti milionů otesaných kamenů a chránila Palašové Hradiště před zaplavením vodami Velkého západního jezera.

Přehrada byla dvě stě let stará, stavěla se sedmdesát let, a když byla v létě roku 452 dokončena, byl na počest tohoto historického úspěchu ustanoven státní svátek.

Přehradní den všichni obyvatelé Západního království milovali; byl to jeden z nejvýznamnějších dnů v roce. Lidé měli volno z práce, děti nemusely do školy a všichni se scházeli, hráli hry, jedli a připíjeli na slávu přehrady tyčící se nad hlavním městem.

Tento rok to bohužel vypadalo, že Přehradní den nebude stát za mnoho. Po několika nečekaných zemětřeseních se půda pod Západní přehradou pohnula, takže napříč celou stavbou se vytvořila velká trhлина. Úzkým otvorem stříkala voda a zalévala Palašové Hradiště vytrvalým jemným mrholením. Škoda se neustále zvětšovala – prasklina byla stále delší a širší a voda zalévala město každým dnem víc a víc.

Bylo zřejmé, že je potřeba okamžitě začít s opravou, ale lakomému vládci země králi Vojeslavovi se nechtělo vydat příslušný rozkaz. Jednak by k tomu byla potřeba spousta peněz a času, a kromě toho by oprava byla nebezpečný úkol a celé Palašové Hradiště by po tu dobu bylo nutné evakuovat. Král strávil mnoho bezesných nocí tím, že se drbal na plešaté hlavě, nakrucoval si ježatý knír a snažil se vymyslet, jak z toho ven.

Naštěstí pro něj (a jeho velmi, velmi promáčené poddané) měl teď k dispozici nové možnosti. A využít jich by ho stálo jen trošku hrdosti. Nejdříve král ten nápad zamítl, ale když viděl, jak se v tom vytrvalém mrholení ulice Palašového Hradiště mění v malé řeky, uvědomil si, že nemá na vybranou. Nechal si tedy přinést nejlepší pero a nejjemnější pergamen a napsal dopis žádající o to, oč žádal ze všeho nejméně rád – o pomoc.

Drahá Kmotříčko vílo,

loňského roku jste si získala vděčnost celého světa svými odvážnými činy v Severním království. Já i moji poddaní Vám nikdy nemůžeme dostatečně poděkovat za to, že jste vyhnala strašnou Sněhovou královnu a zachránila svět před Velkou sněhovou bouří roku 651. Od té doby jste nepřestala fascinovat a inspirovat svět svými velkorysími skutky, ať to byla výstavba sirotčinců a útulků, nasycení hladových nebo uzdravování nemocných. Svým soucitem a dobročinností jste si Vy a Rada víl získaly naše srdce.

Píši Vám dnes v naději, že tento soucit budete ochotna projevit i Západnímu království. Západní přehrada v Palašovém Hradišti utrpěla v nedávné době škody, které je potřeba okamžitě opravit. Tradiční oprava by trvala nejméně pět let a tisíce občanů by musely opustit své domovy. Kdybyste ovšem byla ochotná napravit škody pomocí magie, moji lidé by byli těchto útrap ušetřeni. Pokud je takový zásah možný, víly si získají nehynoucí vděčnost Západního království a poskytnou nám další důvod k oslavě našeho milovaného Přehradního dne.

Není žádným tajemstvím, že Západní království stejně jako sousední země nemělo v minulosti k magickému společenství právě nejlepší poměr. Minulé nespravedlnosti vymazat nemůžeme, ale Vaše laskavost by mohla znamenat nový začátek vztahů Západního království s magií.

Horoucně doufám, že nám odpustíte a přijдете nám v naší těžké situaci na pomoc.

S pokorou

Jeho Veličenstvo

Král Vojeslav ze Západního království

To škemrání krále vyčerpalo. Pečlivě dopis složil, zapečetil ho oficiální pečetí a předal ho nejrychlejšímu poslovi.

Následujícího rána dorazil posel na hranici Území víl, ale nikde neviděl žádnou cestu dovnitř. Kolem celého obvodu rostl nesmírně vysoký živý plot a chránil území jako listnatá stěna. Byl příliš vysoký, než aby se dal přelézt, a příliš hustý, než aby se jím dalo prodrat. Posel tedy obcházel hranici, dokud neobjevil vchod.

S překvapením zjistil, že tam už čeká dlouhá fronta dalších poslů, a podle elegantního oblečení všichni nesli zprávy z významných domů. Ještě větším překvapením ale byl děsivý rytíř na mohutném

tříhlavém koni, který střežil vchod. Rytíř byl dvakrát větší než normální člověk a na přilbě měl parohy. Posly sice sledoval bez jediného slova, ale bylo jasné, že přes něj se nedostane nic.

Před rytířem stály na zemi dvě poštovní schránky, jedna s nápisem ŽÁDOSTI a druhá s nápisem CHVÁLA. Vyděšení poslové jeden po druhém přistupovali, vkládali své zprávy do příslušné schránky a pak spěchali pryč, jak nejrychleji mohli. Také posel krále Vojeslava počkal, až na něj přijde řada, a potom třesoucí se rukou vhodil králův dopis do schránky označené ŽÁDOSTI.

Odpověď dostal král Vojeslav pouhých několik hodin poté. Právě večerel, když do jídelny náhle vběhl jednorožec se zlatou obálkou v tlamě. Pětkrát oběhl jídelnu a při posledním kole upustil obálku králi do talíře s polévkou.

Král Vojeslav osušil obálku ubrouskem, otevřel ji a přečetl si, co je napsáno uvnitř:

*Vážený králi Vojeslave,
předala jsem Vaši žádost Kmotříčce víle a mám vyřídit její nejhlubší politování nad potížemi Vaší země s přehradou. Ona, já i ostatní členové Rady víl jsme se dohodli, že Vám pomůžeme. Dorazíme do Palašového Hradiště v poledne Přehradního dne a škody napravíme.*

Jakékoli změny, problémy nebo dodatečné informace nám prosím ohlaste předem. Děkujeme a přejeme magický den.

*S pozdravem
Smaragdina Kamenná,
ředitelka korespondence Kmotříčky víly*

P. S. Omlouváme se, že se dostavíme právě v den Vašeho svátku, ale Rada víl je momentálně velice zaneprázdněná celou řadou žádostí.

Králi Vojeslavovi ty dobré zprávy udělaly nesmírnou radost. Považoval je za osobní vítězství. Rozhodl se, že z návštěvy Rady víl se musí stát velká sláva, a nechal po království rozhlásit zprávy o jejich očekávaném zásahu. Nad provlhlým hlavním městem pleskaly mokré transparenty a visely zplihlé praporce. U paty Západní přehrady byla zbudována improvizovaná tribuna a pódium, aby král mohl Radě po zásahu předat ocenění na znamení své vděčnosti. Takové přípravy se konaly naposled před Vojeslavovou korunovací – ale i tak král značně podcenil zájem veřejnosti. V předvečer Přehradního dne přicestovaly do Palašového Hradiště statisíce občanů ze všech koutů království. Za úsvitu tribuny beznadějně praskaly ve švech a na každém místě ve městě, odkud byl jen trochu výhled na přehradu, se tísnily davy. Rodiny seděly na střeších domů, kupci stáli na střeších svých obchodů a mniši lezli na věže kostelů, jen aby tu slávu zahlédli. Diváci byli mokří až na kůži vodou stříkající z přehrady – stříkající přehrada promáčela všechny diváky v celém městě –, třáslí se v chladném ranním vzduchu, ale srdce jim hrálo příslib magie.

Západní království ještě nikdy nehostilo tak obrovskou slavnost. Už teď se tomu říkalo událost desetiletí, oslava století a Přehradní den, který vstoupí do učebnic dějepisu.

Ale ani tak nikdo nepředvídal, jak *nezapomenutelný* tento den nakonec bude.

V Přehradní den ráno byl v Palašovém Hradišti takový ruch, že králi Vojeslavovi trvalo celé tři hodiny ujet krátkou vzdálenost mezi Západním hradem a Západní přehradou. Jeho kočár se musel protlačit přeplněnými ulicemi a dorazil k přehradě jen s několikaminutovou rezervou. Jen co se král usadil v oddělené části tribuny, vyběhl na pódium energický hlasatel a pozdravil statisícové shromáždění.

„*Zdravím Západní království!*“ zvolal. „Je mi velkou ctí přivítat vás na oslavě Přehradního dne, na kterou se nepochybně bude vzpomínat jako na *nejlepší Přehradní den našeho života!*“

Jeho zvukný hlas se nesl přecpaným městem a davy se rozjásaly. Byl to takový rámus, že to hlasatele málem porazilo.

„Za několik minut dorazí do Palašového Hradiště Rada víl, aby opravila poškozenou Západní přehradu. Něco takového by normálně trvalo několik let, ale pomocí magie bude přehrada správná *okamžitě*, přímo před našima očima! Nic z toho by se samozřejmě neuskutečnilo nebýt rychlých jednání, která vedl náš odvážný a skvělý král Vojeslav – *Excellence, zamávejte lidu, prosím!*“

Vládce vstal a zamával svým zbožňujícím poddaným. Jejich zdvořilé chvály po chvíli utichly, ale král Vojeslav zůstal stát a vyhříval se ve vlastní slávě.

„A teď se připravte,“ pokračoval hlasatel. „Každou chvíli už se vám dostane podívané, která docela jistě probudí všechny vaše smysly! Ale jak vlastně Rada víl opraví Západní přehradu, ptáte se možná? Snad ji svaří ohněm tisíce pochodní! Možná ji uzavřou vrstvou třpytivých diamantů! Nebo ji možná sešijí šlahouny neproniknutelného břechtanu! To se nedozvíme, dokud se to nestane! Ale součástí jejich postupu bude nepochybně dochvilnost, *protože tady už přicházejí!*“

V dálce se po hladině Velkého západního jezera skutečně jako pohyblivá duha blížilo šest barevných mladých lidí.

Skupinu vedla jedenáctiletá dívka s vysokým drdolem jasně oranžových vlasů a v šatech z pláství, ze kterých odkapával med. Vzduchem ji nesl roj živých včel. Postavil ji na hráz Západní přehradu a pak se jí schoval do vlasů. Za ní následovala další jedenáctiletá dívka, která surfovala po Velkém západním jezeře na osamělé vlně. Na sobě měla safírové plavky a místo vlasů proud vody, který jí proudil kolem těla a u nohou se vypařil. Vlna dorazila až k hrázi, surfačka vyskočila z jezera a přistála vedle dívky v šatech z pláství.

„Jedna se umí ohnat ostrým žihadlem a druhá je jediná osoba mokřejší než Palašové Hradiště – přivítejte prosím *Klementinu Klouzavou* a *Blankytu Levandulovou!*“ oznámil hlasatel.

Celé Palašové Hradiště se roztleskalo na přivítanou prvním členkám Rady víl.

Klementina a Blankyta nevěřily vlastním očím – tak obrovské shromáždění nikdy neviděly.

„Co to tady mají, nějaký výprodej?“ zeptala se Blankyta své kamarádky.

„Ne, myslím, že se přišli podívat *na nás*,“ odpověděla Klementina. A dav se rozjásal ještě víc, protože už se objevili další dva členové Rady víl. Třináctiletá dívka s krásnou hnědou pletí a kudrnatými černými vlasy plula po Velkém západním jezeře na plachetnici zdobené drahokamy. Na sobě měla roucho poseté smaragdy, sandály vykládané diamanty a třpytivou korunku. Zakotvila na kraji jezera a připojila se na hrázi ke Klementině a Blankytě. Následoval ji dvanáctiletý chlapec, který se hnal oblohou jako raketa. Na sobě měl třpytivou zlatou kombinézu, hlavu a ramena mu pokrýval oheň a vzduchem ho nesly dva plameny šlehaající mu z chodidel. Nad Západní přehradou plameny pohasly a on přistál vedle dívky ve smaragdech.

„Ona je krásná a tvrdá jako diamant a on se nebojí hrát si s ohněm – *Smaragdina Kamenná* a *Lemon Louka!*“ oznámil hlasatel.

Smaragdinu a Lemonu to moře lidí kolem přehrady ohromilo úplně stejně jako Klementinu a Blankytu. Lemonovi úzkostlivě zablikaly plameny na ramenou a radši se schoval za Smaragdinu.

„Podívej se, kolik lidí tady protestuje!“ vykřikl. „Nezmizíme odsud radši?“

„Na to, že protestují, vypadají nějak moc *šťastně*,“ namítla Blankyta.

„Však taky neprotestují,“ odpověděla Klementina. „Přečtěte si ta jejich hesla!“

Rada víl si už zvykla na to, že kdekoli se objeví, shromažďují se skupiny demonstrantů. Obvykle na ně pokřikovali urážky a drželi hesla jako BŮH NENÁVIDÍ VÍLY, MAGIE NIČÍ SVĚT a KONEC SE BLÍŽÍ. Návštěva Palašového Hradiště ovšem nevyvolala typ protestů, na jaký byli zvyklí. Naopak: když se víly rozhlédly po davu, viděly jen rozjásané tváře a přátelské transparenty, jako DÍKY BOHU ZA VÍLY, MAGIE JE KRÁSNÁ a KOUZLO NENÍ ZLO.

„Aha,“ pochopil Lemon a uklidnil se. „Pardon, já pořád zapomínám, že lidi nás teď mají rádi. Zvyk je železná košile.“

Smaragdina zavrčela a založila si paže na prsou. „Král Vojeslav se měl předem zmínit o tom, že tu bude *publikum*,“ postěžovala si. „Ale mělo mě to napadnout – monarchové mají ve zvyku se vytahovat se vším.“

V té chvíli se ozvalo kejhání a k přehradě zamířilo hejno divokých hus nesoucích pátou členku Rady víl. Byla to podsaditá čtrnáctiletá dívka s buřinkou na hlavě, v černé kombinéze, těžkých botách a s náhrdelníkem z kovových víček od láhví. Husy ji upustily vedle ostatních víl, až se žuchnutím dopadla na zadek.

„Jauvajs!“ rozkřikla se na ptáky. „Tomuhle říkáte přistání? To i meteor dopadne měkčeji!“

„Téhle byste nechtěli pocuchat peří – pozdravte *Lucy Husu!*“ vyvolával hlasatel.

„Vyslovuje se to Hjú-sááá!“ rozkřikla se víla a vstala. „Příště si to nejdřív pořádně zjisti, než –“ Nedořekla a otevřela úžasem ústa, když si všimla publika. „*No u svatýho fulhausu!*“ vyjekla. „Koukněte na ty davy! Tady je ještě víc lidí, než když jsme stavěli ten most ve Východním království!“

„Já bych řekla, že je tady celé Západní království,“ podotkla Smaragdina. „A možná nejen to.“

Lucy se zubila od ucha k uchu. Rozhlédla se po shromážděném davu a všimla si skupiny dětí. Nadšením vykulila oči: každé

dítě tisklo k hrudi panenku, která připomínala někoho z členů Rady víl.

„No koukněte, už podle nás vyrábějí i *suvenýry!*“ zvolala Lucy. „To je vysloveně škoda, že to děláme z dobroty srdce. Kdybychom vybírali vstupné, tak jsme ve vatě.“

Palašové Hradiště ztichlo a čekalo na šestou a poslední členku Rady víl. Právě když si občané už začali dělat starosti, že nepřijde, snesla se z oblaků veliká bublina a v ní krásná patnáctiletá dívka s jasně modrýma očima a světle hnědými vlasy. Na sobě měla třpytivou modrou kombinézu s vlečkou od pasu a rukavice ve stejné barvě, dlouhý cop jí zdobily bílé květiny. Bublina zlehka přistála na Západní přehradě vedle ostatních víl a dívka ji propíchlá křišťálovou hůlkou.

„Sněhové královny, dejte si pozor – proti našemu dalšímu hostu nemáte šanci!“ zvolal hlasatel. „Je to ztělesnění soucitu a mezi lidmi se o ní mluví jako o živé bohyni. *Přivítejte prosím v Západním království naši jedinečnou KMOTŘIČKU VÍLUUUU!*“

Občané se rozjásali tak hlasitě, až se Západní přehrada chvěla Radě pod nohama. Nejbližší diváci začali skandovat a za chvíli už se přidalo celé město.

„Kmo-tříčka ví-la! Kmo-tříčka ví-la! Kmo-tříčka ví-la! Kmo-tříčka ví-la!“

Brystal Vždyzelené vyrazilo to vášnivé přivítání dech. Ještě nikdy neviděla tolik lidí na jednom místě – a úplně všichni teď tleskali, poskakovali a plakali radostí kvůli ní. Drželi obrázky její tváře a plakáty s jejím jménem. Malé holčičky (a několik dospělých mužů) byly oblečené jako ona a otáčely v rukou napodobeninami její hůlky.

Obdiv Západního království byl nesmírná pocta, ale Brystal byla z toho všeho nesvá, ačkoli by nedokázala říct proč. Bez ohledu na to, s jakým nadšením ji lidé vítali, měla dojem, že si jejich uznání nezaslouží. Přes to jásavé uvítání by byla nejradši utekla co

nejdál odsud. Měla tady ale práci, přinutila se tedy usmát a skromně davu zamávala.

Ostatní víly si tu pozornost užívaly mnohem více než ona, zvláště Lucy.

„Podívej se, jak se lidem líbí ten titul Kmotříčka víla,“ pochvalovala si. „Nejsi ráda, že jsem ti ho vymyslela?“

„Já ti říkala, že žádný titul nechci,“ pokrčila rameny Brystal. „Připadám si takhle jako nějaká *věc*.“

„No co, jak vždycky říkala moje matka, když už z tebe má někdo udělat věc, je lepší, když to zůstane v rodině,“ mávla rukou Lucy a poplácala Brystal po zádech. „Buď ráda, že se ujala zrovna Kmotříčka víla – všichni jsme už slyšeli horší jména.“

„Promiň, Brystal?“ skočila jim do řeči Smaragdina. „Bylo by asi nejlepší to moc nezdržovat. Ve tři opravujeme větrný mlýn a v pět máme tu zamrzlou farmu. Kromě toho lidi dole začínají pěkně vyvádět.“

„To mi naprosto vyhovuje,“ kývla Brystal. „Pojďte vyřídit, proč jsme tady, ať to máme z krku. Není potřeba z toho dělat zbytečné divadlo.“

Brystal už neztrácela čas. Přistoupila k okraji Západní přehrady a mávla hůlkou směrem k poškozené hrázi pod sebou. Obří prasklina se kouzelně uzavřela zlatou pečetí a po více než týdně neustálého mrhnutí voda konečně přestala stříkat. Brystal mávla hůlkou podruhé a městem prolétl silný vítr, který vysušil ulice, obchody i domy. Srazil sice pár lidí k zemi a strhával klobouky z hlav, ale když se člověk ze země zvedl, měl úplně suché šaty.

Všechno se to stalo tak rychle, že občanům chvíli trvalo, než si uvědomili, že jejich problém je vyřešený. Pochvalný řev byl tak silný, až byl vlastně zázrak, že Západní přehrada nepraskla znovu.

„Fajn, všichni jsou spokojení,“ prohlásila Brystal. „Tak mizíme, ať –“

„*Neuvěřitelné!*“ vyvolával hlasatel. „Kmotříčka víla pouhým

